

ΠΛΑΙΣΙΟ ΛΟΓΟΥ ΑΥΤΟΝΟΜΟΥ ΣΧΗΜΑΤΟΣ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΜΗΧΑΝΙΚΩΝ

Το παρόν πλαίσιο είναι αποτέλεσμα των συλλογικών συζητήσεων του αυτόνομου σχήματος πολιτικών μηχανικών, το οποίο έχει και την ευθύνη των όσων γράφονται. Είναι η δική μας εκτίμηση και οπτική για τη συγκυρία, το πανεπιστήμιο και τους αγώνες, την οποία καταθέτουμε στη Γενική Συνέλευση. Επιλέγουμε να συμμετέχουμε, μειώνοντας τον πολιτικό μας λόγο, στο κοινό πλαίσιο με άλλες κινηματικές δυνάμεις της σχολής όποτε το κρίνουμε απαραίτητο και επιθυμούμε τη λήψη αγωνιστικών αποφάσεων μέσα από τις διαδικασίες του συλλόγου.

Κράτος και ναζί δολοφονούν μαζί..

Τα ξημερώματα της 18/09/13 δολοφονείται ο αντιφασίστας Παύλος Φύσσας από το χρυσαυγίτη Γιώργο Ρουπακιά, με την ανοχή των μπάτσων που παρακολούθησαν το σκηνικό. Μαζικές αντιφασιστικές συγκεντρώσεις και συγκρούσεις με τους μπάτσους που προστάτευαν τα γραφεία της Χρυσής Αυγής έλαβαν χώρα στις περισσότερες πόλεις. Ευθύς αμέσως οι πολιτικοί εκπρόσωποι του κεφαλαίου και τα μέσα τους (κανάλια, εφημερίδες, δημοσιογράφοι) άρχισαν να αναπτύσσουν έναν «αντιφασιστικό» λόγο και να αγορεύουν κατά της Χρυσής Αυγής, «ξεχνώντας» ότι ήταν οι ίδιοι που τη σιγόνταραν τον προηγούμενο καιρό και απέκρυπταν τα φασιστικά της στοιχεία. Οι συλλήψεις μελών της χρυσής αυγής και η εκτενής παρουσίαση της βίας δεν είναι τίποτα παραπάνω από ενίσχυση της θεωρίας των δύο άκρων, μια εξίσωση δηλαδή της αντιφασιστικής βίας και δράσης με τις νεοναζιστικές δολοφονίες και επιθέσεις, που στοχεύει αφενός στη νομιμοποίηση του κράτους σαν τον μόνο εγγυητή της ασφάλειας, ρυθμιστή των κοινωνικών σχέσεων και διαχειριστή της βίας (που μας την προσφέρει απλόχερα με κάθε μέτρο, με κάθε απόλυση και με τους μπάτσους που δεν χάνουν ευκαιρία να μας κερνάνε ξύλο και δακρυγόνα) και αφετέρου στη αύξηση της καταστολής στο «άλλο» άκρο, στους αντιφασίστες, στους αγωνιζόμενους κατοίκους των Σκουριών, σε όσους στήνουν αναχώματα στην υποτίμηση της ζωής τους.

..ο φασισμός τσακίζεται δεν μπαίνει φυλακή.

Για εμάς ο φασισμός δεν είναι μόνο η Χρυσή Αυγή, αλλά και τα στρατόπεδα συγκέντρωσης, το κυνήγι των οροθετικών γυναικών, οι σφαίρες στα φραουλοχώραφα της Μανωλάδας, τα υποτιμητικά βλέμματα σε μετανάστες εργάτες και η ακραία εκμετάλλευση τους από τα ντόπια αφεντικά. Πιστεύουμε ακόμα ότι προϋπήρχε ένα σύνολο σχέσεων και συμπεριφορών (ρατσισμός, εθνικισμός, σεξισμός) στην ελληνική κοινωνία που εμφανίστηκε οργανωμένα με την είσοδο του ΛΑ.ΟΣ. στη Βουλή και μετέπειτα με την άνοδο της Χρυσής Αυγής. Ο φασισμός δεν είναι μια στιγμή εξαίρεση του παρελθόντος αλλά η στρατηγική διαχείρισης της κρίσης που χρησιμοποιείται από το κεφάλαιο για την περαιτέρω υποτίμηση και πειθάρχηση της εργατικής τάξης. Προσφέρει εύφορο έδαφος για την διαίρεση της τάξης (μετανάστες-έλληνες, δημόσιοι-ιδιωτικοί) και την συσπείρωση της γύρω από την εθνική ενότητα, λες και έχουμε τα ίδια ταξικά συμφέροντα με αφεντικά μας επειδή στη ταυτότητα γράφει έλληνας. Ο αντιφασιστικός αγώνας δεν είναι αγώνας της δημοκρατίας απέναντι στη σβάστικα, δεν είναι ο αγώνας της λογικής απέναντι στην παράνοια. Ο αντιφασιστικός αγώνας είναι πάντα αγώνας ταξικός. Είναι αγώνας της εργατικής τάξης απέναντι στην τάξη του κεφαλαίου. Οι συλλήψεις των φασιστών, οι έλεγχοι στα γραφεία τους και η εκκαθάριση της αστυνομίας δεν μας ξεγελούν έχουμε ακόμα ανοιχτούς λογαριασμούς με τους κάθε είδους φασίστες και με όσους μας κλέβουν τη ζωή καθημερινά.

Οργανωνόμαστε τσακίζουμε το φασισμό και το σύστημα που τον γεννά σε κάθε σχολή, γειτονιά, εργασιακό χώρο.

Κρίση και αναδιάρθρωση.

Η περίοδος που βιώνουμε είναι συνυφασμένη με τον όρο κρίση και αναδιάρθρωση. Κρίση είναι η στιγμή που το καπιταλιστικό σύστημα δυσκολεύεται να αναπαραχθεί με τους όρους του και αναδιάρθρωση αυτή η διαδικασία ξεπεράσματος αυτής της δυσκολίας και η αποκατάσταση της κερδοφορίας του κεφαλαίου. Οι απολύσεις, οι μειώσεις μισθών, το κλείσιμο των νοσοκομείων, η πειθάρχηση και η καταστολή μας επιβεβαιώνουν πως η υπέρβαση της καπιταλιστικής κρίσης προς όφελος του κεφαλαίου θα επιτευχθεί μέσα από υποτίμηση της ζωής και της εργασίας μας.

Στην τωρινή φάση της κρίσης, η καπιταλιστική αναδιάρθρωση δεν μπορεί να αφήσει ανέπαφο το πανεπιστήμιο. Οι πρόσφατες απολύσεις 1349 διοικητικών υπαλλήλων σε ΑΕΙ – ΤΕΙ, οι συγχωνεύσεις-καταργήσεις σχολών, η μεγαλύτερη εντατικοποίηση των σπουδών μας (ν+2, μαθήματα αλυσίδες, κατάργηση της κόντρας εξεταστικής, ατελείωτες εργασίες), η μετακύλιση του κόστους αναπαραγωγής στις τσέπες μας (σίτιση, στέγαση, συγγράμματα, μεταφορές), τα δίδακτρα στα μεταπτυχιακά, η κατάργηση του ασύλου, οι κλειδωμένες αίθουσες τις βραδινές ώρες και τα

σαββατοκύριακα και οι έφοδοι σε αυτοδιαχειριζόμενα στέκια στις σχολές αποτελούν πτυχές αυτής της αναδιάρθρωσης, που στο σύνολο της στοχεύει στην ιδιωτικοποίηση της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης και την μετατροπή μας σε υποτιμημένους, ευέλικτους και πειθαρχημένους εργαζόμενους σύμφωνα δηλαδή με τις προσαγές των αφεντικών.

Για τους διοικητικούς υπαλλήλους και την απεργία τους.

Οι διοικητικοί υπάλληλοι του ΑΠΘ βρίσκονται εδώ και 5 εβδομάδες σε απεργία με συνεχόμενες 48ωρες απεργίες με σκοπό την άρση των απολύσεων τους. Εμείς ως φοιτητές και φοιτήτριες που αντιλαμβανόμαστε ότι εργαζόμαστε άμισθα μέσα στο πανεπιστήμιο (μέσω ερευνητικών προγραμμάτων, διπλωματικών και την παραγωγή του εαυτού μας ως αυριανό εργαζόμενο) και αναγνωρίζοντας ότι οι βιώνουμε(ήδη όσοι και όσες δουλεύουμε) ή θα βιώσουμε στο άμεσο μέλλον τις ίδιες και χειρότερες συνθήκες εργασίας ταυτίζουμε τα συμφέροντα μας με αυτά της εργατικής τάξης. Συνεπώς είμαστε δίπλα στους απεργούς διοικητικούς όπως ήμασταν και στους εργολαβικούς αντιλαμβανόμενοι ότι ο αγώνας δεν είναι κλαδικός και συντεχνιακός αλλά αγώνας όλης της τάξης. Για εμάς η απεργία για να γίνει πραγματικά απειλητική πρέπει να αναζητήσει όχι τη βοήθεια του πρύτανη και των καθηγητών για την αναστολή της λειτουργίας του πανεπιστημίου αλλά τη σύνδεση με άλλα αγωνιζόμενα και πληττόμενα (όπως οι εργολαβικοί που τον προηγούμενο χρόνο βρίσκονταν σε κινητοποιήσεις και δεν βρήκαν ουσιαστική ανταπόκριση από άλλους εργαζόμενους εντός πανεπιστημίου) κομμάτια με σκοπό ανάπτυξη κοινοτήτων αγώνα μακριά από ταυτότητες (εργαζομένων ή μη) και διαχωρισμούς, με ταξικό προσανατολισμό ενάντια σε όσους κερδοσκοπούν σε βάρος μας με στόχο την δημιουργία πραγματικού κόστους και πίεσης μέσω το μπλοκάρισμα της διοικητικής, ερευνητικής, εκπαιδευτικής διαδικασίας.

Να συγκροτήσουμε κοινότητες αγώνα φοιτητών εργαζομένων σε κάθε σχολή

Για τη λέσχη και τις υπαρκτές πιθανότητες ιδιωτικοποίηση της.

Η λέσχη, οι εστίες, τα δωρεάν συγγράμματα, οι φθηνότερες μετακινήσεις, οι δωρεάν σημειώσεις, είδη εργαστηρίων και μαθημάτων (πχ σχεδίου) – η φοιτητική μέριμνα δηλαδή, αποτελούν αιτήματα τα οποία προηγούμενοι κύκλοι φοιτητικών αγώνων κατάφεραν να κερδίσουν και να καθιερώσουν. Η αναδιάρθρωση του πανεπιστημίου που επιτελείται όλα αυτά τα χρόνια και κυρίως η ψήφιση και εφαρμογή του νόμου Διαμαντοπούλου το 2011 στοχεύει στην μείωση και κατάργηση της φοιτητικής μέριμνας και στη μετακύλιση του κόστους φοίτησης και εκπαίδευσης στους φοιτητές και στις φοιτήτριες. Στην νέα αυτή συνθήκη φαίνεται να προσαρμόζεται και η φοιτητική λέσχη, την οποία πλέον αναλαμβάνει εργολαβία, επιβάλλοντας ένα χρηματικό αντίτιμο (όπως συνέβη σε πολλές άλλες λέσχες σε ελληνικά πανεπιστήμια στο παρελθόν) καθώς και άλλες διαδικασίες ελέγχου (επίδειξη πάσο) που θα εξασφαλίσουν την «ομαλή» λειτουργία της.

Για εμάς η λειτουργία της λέσχης είναι κοινωνική και όχι αποκλειστικά φοιτητική. Το αντίτιμο, η επίδειξη πάσο, η κάρτα σίτισης έχουν στόχο να αποκλείσουν, τόσο φοιτητές (7ου έτους και πάνω, φοιτητές άλλων πανεπιστημίων, φοιτητές που δεν «πληρούν» τα κριτήρια), όσο και άλλα κομμάτια της τάξης μας όπως μετανάστες, ανέργους και εργαζόμενους που χρειάζονται τη λέσχη όσο και εμείς. Η επιβολή διαχωρισμών στην σίτιση και η μείωση του αριθμού των δικαιούχων στερεί μαζικά διάφορες κοινωνικές ομάδες από τη βασική ανάγκη της σίτισης. Παράλληλα, σε ένα ήδη επισφαλές περιβάλλον ελαστικής εργασίας, ελλοχεύει ο κίνδυνος απολύσεων των εργαζομένων της λέσχης.

Ο αγώνας μας ενάντια στις περικοπές της φοιτητικής μέριμνας και την αύξηση του κόστους φοίτησης δεν είναι αγώνας για την υπεράσπιση του προϋπάρχοντος κρατικού-καπιταλιστικού πανεπιστημίου, αλλά αγώνας για την προάσπιση των συμφερόντων μας και την καλύτερη διαβίωση μας στους χώρους που καθημερινά κινούμαστε. Σε μια περίοδο βίαιης καπιταλιστικής κρίσης και όξυνσης της εκμετάλλευσης μας, αρνούμαστε να πληρώσουμε από τη τσέπη μας για παροχές οι οποίες κερδήθηκαν μέσα από συλλογικές διεκδικήσεις και τις οποίες δεν μπορούμε παρά να θεωρήσουμε ως έμμεσο μισθό (αντιλαμβανόμενοι την ιδιότητα του φοιτητή ως του μελλοντικού εργαζόμενου που προετοιμάζεται για την συμμετοχή του στην καπιταλιστική μηχανή). Μόνο μέσα από το ξεπέρασμα των διαχωρισμών και τους κοινούς αγώνες εργαζομένων και φοιτητών μπορούμε να αντισταθούμε όχι μόνο στην αύξηση τους κόστους φοίτησης αλλά γενικά στη μετακύλιση του κόστους αναπαραγωγής της εργατικής μας δύναμης στις πλάτες μας.

Λέσχη ελεύθερα προσβάσιμη για όποιον την έχει ανάγκη

- Δεν πληρώνουμε το κόστος φοίτησης μας. Δωρεάν σίτιση – στέγαση – μετακινήσεις
- Μπλοκάρισμα του νόμου – πλαίσιο και των εκπαιδευτικών μεταρρυθμίσεων
- Ουσιαστική στήριξη του αγώνα των διοικητικών